

קצבורג, שמעון-חיים

בן נתנאל ויהודית. נולד ביום כ' בתשרי תשט"ו (16.10.1954) בירושלים. שש שנים למד בבית-הספר היסודי הממלכתי-יחידתי ע"ש הרב עוזיאל שבמקום. בשנת 1966 העתיקה המשפחה את מגוריה לרמת-גן, ושמעון למד שנתיים בבית-הספר הממלכתי-יחידתי 'מעלות' שבבני-ברק. בשנת 1969 נרשם שמעון למדרשייה 'נועם' שבפרדס-חנה וסיים את לימודיו התיכוניים כעבור ארבע שנים. שמעון התחבב על חבריו הרבים

בהכנות דמותו החביבה והחלוצית. שגרסה תמיד מעשים במקום דיבורים. הוא היה התלמיד הפעיל והמפעיל בחיי המחזור שלו במדרושייה. היה נאמן והזמין ומבצע הפעולה נגד המיסיון הגרמני-נוצרי באזור בנימינה — זכרון-יעקב. שמעון ניחן באומץ-לב בלתי-רגיל, בכושר-מנהיגות, במעוף ובתושייה. חבריו הכירוהו כבחור בריא בגופו, שלא ידע מחלה ומכאוב. מוריו ציינוהו כצעיר בעל מידות, המדקדק במצוות ושומר על הכהונה (שמעון היה כהן), אוהב את הבריות ומסביר פנים יפות

לכל אדם. שמעון אהב את הטבעי וסלד מן העולם החומרני ומכל דבר שראה בו סילוף האמת. הבילוי החביב עליו ביותר היה שוטטות בארץ כדי להכירה וללמוד את צפונותיה. בעיקר סייר במדבר-יהודה: הוד-הקדומים, הבדידות והריחוק משאון העיר, האתגר הקשה של טיפוס אל פסגות ושל הליכה בנחלי המדבר כבשו את לבו. בשנת-לימודיו האחרונה במדרשייה הצטרף שמעון לגרעין-נח"ל 'הראל' במסגרת תנועת 'בני-עקיבא'. בתשרי תשל"ג יצאו חברי הגרעין לשל"ת מוקדם לקבוצת עלומים בנגב. מאותה עת התקשר שמעון אל הקבוצה, קשר שהעמיק בשהיות ממושכות ובביקורים קצרים במשך שלוש השנים הבאות. בחורף של אותה שנה יצאו חברי הגרעין לטירונות, ועם סיומה באו להיאחזות הנח"ל שבכפר דרום. שמעון עבר קורס לחבלנים גדודיים. הוא השתוקק לשרת ביחידת צנחנים נבחרת, בה יינתן לו למצות את כישוריו האישיים ואת אהבתו לנופי הארץ ולמגע פיסי עם אדמתה. על-כן היה מאוכזב במקצת, כאשר הוצב לחיל-השריון. במרוצת הזמן למד, כי חיל זה, ש'נכפה' עליו, איננו בבחינת 'קופסאות מרובעות', כפי שהתבטא, ושהוא מקנה תחושת-עוצמה מופלאה למפעילים את רכב-הפלדה. הוא התחיל להוקיר ולהתגאות בחיל שלו. עבר קורס מפקדי-טנקים, סיימו בהצלחה והועלה לדרגת סמל. עם סיום משך השירות המיבצעי חזר שמעון עם חבריו לקבוצת עלומים — למשך השל"ת האחרון. הוא שאף להדק את קשריו עם החברים ועם המשק, להתערות בעבודה ולמצוא את המקום הראוי לו בקבוצה, תוך שיקול להישאר בה לאחר השחרור. שכן, שמעון החליט לדחות את התחלת לימודיו באוניברסיטה, אף כי המקצועות שביקש ללמוד — לימודי ארץ-ישראל וגיאוגרפיה משכו מאוד את לבו.

כל התקוות והציפיות הללו, אשר שמעון טיפח בינו לבין עצמו, בעצה עם הוריו וכשיחות עם חבריו הקרובים, הושמו-לאל ונגדעו פתאום, כשבועיים לאחר השחרור מן השירות הפעיל — בעת השל"ת. שמעון נפל במילוי תפקידו — ביום י"ד באלול תשל"ה (19.8.1975). הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי שבקרית-שאול. השאיר אחריו הורים ואחות. ההורים השכולים הנציחו את זכרו על-ידי שיסדו על-שמו קרן מלגות לתלמידים במדרשיית 'נועם' שבפרדס-חנה.

י ז כ ו ר . . .

פרשיות חליהם ומותם
של הנופלים במערכות צה"ל

ג' באייר תשל"ד (25.4.1974) -
ד' באייר תשל"ט (1.5.1979).

משרד הפטחון תשמ"ז

שמעון קצבורג ז"ל

אתה יושב בחדרו של שמעון, וקשה, קשה מאד להבין שחדר זה אשר אך לפני זמן קצר, נרקמו בו תכניות רבות על העתיד במשק ועל המשך החיים בכלל, נשאר מיותר. זה פשוט לא נתפס שהוא איננו, פשוט מפני שהוא היה חלק מהחברה, מהגרעין. חייתי בגרעין כמעט שלש שנים, יחד עברתי אתו את כל המסלול. החל בשל"ת המוקדם, שבו השתתף תמיד באסיפות הסוערות של הגרעין ונטל חלק פעיל בכל החלטות

הקשות שקבעו את גורלו של הגרעין לעתיד, וגבשו את צורתו. כשהגענו לטירונות התבלט מיד בכושרו המעולה, ולמרות שבגלל אופיו הסוער, היה ידוע כאחד מאלה שתמיד היו שותפים לבלגן שהלך במחלקה. הבלגן החיובי שהוזכר מאוחר יותר כחוויה רבת זכרונות. אך בכשרו המעולה היה אחד מאלה שהתאמצו קשה בכדי לעזור לכל המחלקה, ולסייע לאלה שלא החזיקו מעמד. במאמצים הקשים הוא סחב אנשים, הוא עודד, דחף אנשים קדימה, ולמרות שיכל לעשות חיים קלים וללכת בראש הטור לא הסס והלך מאחור. כשהגענו להאחזות נטל חלק ברוב הפעולות המבצעיות וגבש את מעמדו בקרב החברה. שמעון אהב חברה וכולם ידעו זאת, כשהתאספו על הדשא בהאחזות או במועדון, תמיד היה הוא בין החברה שישבו ושוחחו כשהגענו לשל"ת היה ידוע בקנאותו העזה לישיבה עם החברה באגף הבנות, הוא העדיף זאת על טלביזיה. בחצר הוא היה יושב עד השעות המאוחרות, ונהנה מהשיחה עם החברה, גם כשהיינו בחופשות בבית העדיף שהחברה יתרכזו בביתו של אחד החברים מאשר ילכו לסרט או סתם יצאו לבלות בעיר. הוא אהב חברה סגורה ורק בחברה זו הרגיש עצמו בנוח. אולם כל חיי החברה שלו התרכזו לאחר העבודה. בעבודה היה ידוע כשור הוא היה מסוגל לעבוד שעות בהשקיה, עבודה שלכל אחד במשק ידוע שהיא מהקשות והמעייפות ביותר. אולם הוא אהב עבודה זאת ולא חשב

שמעון קצבורג ז"ל

אתה יושב בחדרו של שמעון, וקשה, קשה מאד להבין שחדר זה אשר לפני זמן קצר, נרקמו בו תכניות רבות על העתיד במשק ועל המשך החיים בכלל, נשאר מיותרם. זה פשוט לא נתפס שהוא איננו, פשוט מפני שהוא היה חלק מהחברה, מהגרעין. חייתי בגרעין כמעט שלש שנים, יחד עברתי אתו את כל המסלול. החל בשלי"ת המוקדם, שבו השתתף ונטל חלק פעיל בכל החלטות הקשות שקבעו את גורלו של הגרעין לעתיד, וגבשו את צורתו. כשהגענו לטירונות התבלט מיד בכושרו המעולה, ולמרות שבגלל אופיו הסוער, היה ידוע כאחד מאלה שתמיד היו שותפים לבלגן שהלך במחלקה, הבלגן החיובי שהוזכר מאוחר יותר כחור-יה רבת זכרונות. אך בכשרו המעולה היה אחד מאלה שהתאמצו קשה בכדי לעזור לכל המחלקה, אלסייע לאלה שלא החזיקו מעמד. במאמצים הקשים הוא סחב אנשים, הוא עודד, דחף אנשים קדימה, ולמרות שיכל לעשות חיים קלים וללכת בראש הטור לא הסס והלך מאחור. כשהגענו להאחזות נטל חלק ברוב הפעולות המבצעיות וגבש את מעמדו בקרב החברה. שמעון אהב חברה וכולם ידעו זאת, כשהתאספו על הדשא בהאחזות או במועדון, תמיד היה בין החברה, וגם כשהיינו בחופשות בבית העדיף שהחברה יתרכזו בביתו של אחד החברים מאשר ילכו לסרט או סתם יצאו לבלות בעיר. הוא אהב חברה סגורה ורק בחברה זו הרגיש עצמו בנוח. אולם כל חיי החברה שלו התרכזו לאחר העבודה. בעבודה היה ידוע כשור, הוא היה מסוגל לעבוד שעות בהשקיה, עבודה שלכל אחד במשק ידוע שהיא מהקשות והמעייפות ביותר. אולם הוא אהב עבודה זאת ולא חשב להחליפה בשום עבודה אחרת, אלא היה מרוצה בעבודה זו, שהיתה עבודת צוות ודרשה מאמצים פיזיים במשך כל שעות היום החמות. הוא היה איש האתגרים, הוא לא נשבר מהעבודה למרות כל הקשיים. בכל דרכו תמיד חפש לעצמו אתגרים, תופעה שהיתה בולטת במיוחד

בטיוליו הרבים, תמיד השתדל לטייל באתרים בעלי שטח טופוגרפי קשה — בעלי האתגר, אשר הסיפוק הוא גם מהנוף והיחוד של המקום, וכן מההרגשה שהצליח להתגבר על כל הקשיים, והצליח בסופו של דבר לסיים את הטיול. ולכן רבים מטיוליו היו למדבר יהודה מקום שידוע בקשיים שהוא מציב למטייל בו, החום הנורא, היובש והמתלולים המסוכנים שבו אשר רק חברה בעלי אומץ הצליחו לעבור. אלה אשר אינם מכירים אותו מקרוב יתקשו להאמין שאכן כזה היה שמעון, צדדים רבים היו בו וכל אחד הכיר אותו מכוון אחר. מובטחני שגם כל חברי הגרעין הכירוהו בצורה זו וככה ימשיכו לזכרו תמיד.

יהי זכרו ברוך!

מתוך „עלומון“,
עלון קב' עלומים